

předpisy ještě z dob josefinského absolutismu, nehodící se do právního řádu demokratické republiky.

Na to poukazuje důvodová zpráva k zákonu čis. 76/27, která rovněž unikla pozornosti rozhodujícího soudu; v ní se totiž opětne mluví o potřebě ochrany poplatníka i o tom, jak zameziti libovůli úřadu. Proto byla celá materie zajišťování daní zcela nově upravena na moderním podkladě. Stanoveny byly materiální podmínky zajištění, jako zejména existence pohledávky, třebas ještě nesplatné (s vyloučením možnosti zajistiti pohledávku budoucí), zjištění výše této pohledávky a objektivních důvodů ohrožení jejího budoucího vydobyti; byl také upraven formální postup řízení (objektivní vyšetření předpokladů, odůvodnění rozhodnutí atd.), při kterém jakožto na jednu z největších vymožeností správního procesu jest poukázati na ustanovení, podle něhož o odvolání do rozhodnutí, jímž bylo nařízeno zajištění, jest odvolací stolici rozhodnouti do 30 dnů, jinak rozhodnutí pozbývá automaticky účinnosti.

Srovnání staršího i nového zákonného stavu dokazuje, že jest naprosto nemožno, aby oboje zákonné úpravy trvaly současně vedle sebe, neboť každá z nich vychází ze zásad, které platnost druhé přímo vylučují. Připustiti dnes možnost zajištění daní podle § 38 lit. c) knih. zák. znamenalo by dovoliti obcházení zákona čis. 76/27 proti jeho jasnému znění i proti známému úmyslu zákonodárce. Vždyť proto byla snad instituce zajišťování daní zcela nově upravena, aby byly odčiněny nedostatky starší zákonné úpravy, jež tím pozbyla nejen právně své platnosti, nýbrž i jakéhokoliv existenčního oprávnění.

Z uvedených důvodů není možno citované rozhodnutí vrchního soudu v Praze pokládati za správné. Grňa.

Rozsah vlastnického práva vydražitele k vydražené nemovitosti.

Manželé H. vydražili v exekuční dražbě dva pozemky, jichž výměra byla v odhadním protokole udána podle katastru. Když vlastnické právo vydražitelů bylo již do knih vloženo, zjistil státní zeměměřič při revisi katastru, že vydražené pozemky jsou ve skutečnosti menší, poněvadž části jejich drží soused Š., jednak zahrady, jednak zastaviv je a připojiv je ke svým pozemkům, a to ještě před dražbou.

Manželé H. podali pak na Š. žalobu domáhající se postoupení těchto částí do svého vlastnictví, při čemž odvolávali se jednak na odhadní protokol, jednak na důvěru ve veřejné knihy.

První soud žalobě vyhověl; na odvolání žalované strany byla žaloba zamítnuta a dovolání žalobci podanému nejvyšší soud nevyhověl.

Důvody odvolacího soudu: První soud, vycházeje z toho zjištění, že do odhadu byla pojata celá parc. stav. čk. 145 a zahrada čk. 85/2 a nikoli pouze část, jak byla skutečně ohrazena a dále, že

v dražebních podmínkách byly uvedeny tyto parcely celé, nikoli jen části, dochází k názoru, že exekucním příklepem nabyli žalobci vlastnictví k celé výměře jmenovaných parcel, neboť prý podle odhadního protokolu a dražebních podmínek vydražili celé tyto parcely, nemohlo jim býti známo podle exekucních spisů, že parcely tak, jak jsou ve skutečnosti ohraničeny, nejsou celé, byli tudíž nabyvatelé bezelstnými, stali prý se tak vlastníky celých parcel v těch mezích, jak jsou patrný z knihovní mapy.

Tomuto právnímu názoru vytýká odvolání nesprávnost, a to po názoru odvolacího soudu právem: Především nelze míti nejmenší pochybnosti o tom, že N. (dřívější vlastnice vydražené nemovitosti a dlužnice) přes to, že skutečný stav hranic nesouhlasil s hranicemi podle mapy knihovní, nenabyla vkladem vlastnického práva tohoto práva k stavební parc. čk. 145 a zahradě čk. 85/2 v té výměře, jakou měly podle archů katastrálních a v mezích, jak jsou zakresleny v mapě, neboť koupila jen tu část pozemků, jak byla plotem a zdí ohraničena. To, že skutečný stav nebyl proveden též v knize pozemkové a mapě, je lhostejné, neboť těch částí, jež užívány byly nadále od strany žalované, nemohla nabýti z toho důvodu, že jí chyběl právní důvod k nabytí tomu (§ 424 obč. zák.).

Exekučně byl dlužnici N. prodáván tudíž jen ten majetek, jak jej ve skutečnosti držela a jak byl také v odhadním protokole popsán. Tak byl také žalobci vydražen a příklepnut. Odvolací soud nemá za správný názor prvního soudu, že žalobcům náleží následkem příklepu právo vlastnické ke jmenovaným parcelám ve výměře a v mezích podle knihovní mapy, poněvadž prý jich takto nabyli bezelstně a neznajíce nějakých nároků na tyto pozemky, resp. nevědouce, že tak, jak ve skutečnosti jsou nyní ohrazeny, nejsou celé. Podle § 170 č. 5. ex. ř. musí prý práva, která by činila exekuci nepřipustnou, tedy zejména i právo vlastnické, ohlášena býti soudu nejpozději před počátkem dražby, jinak by nemohla býti k platnosti přivedena na újmu bezelstného vydražitele. První soud má za to, že žalovaný, neuplatniv svých nároků před dražbou, pozbyl práva na tyto částky, poněvadž žalobci je vydražili a jako bezelstným vydražitelům nemůže jim býti tvrzený nárok žalovaného na újmu. Tu však první soudce nevyvodil ze zjištěných skutkových okolností správný právní závěr. Žalobci vydražili, jak již shora bylo uvedeno, dům čp. 133 podle dražebních podmínek a podle odhadního protokolu. Podle tohoto protokolu byl celý objekt a zejména parc. čk. 145 a 85/2 ohraničeny jednak plotem, jednak zdí kolny. Žalobci kupovali tudíž podle svého vědomí dům s ohrazeným dvorkem a zahradou tak, jak ve skutečnosti se nalézal a nikoli podle mapy. Nelze proto tvrditi, že dražbou nabyli v dobré víře v knihovní stav obou parcel v celé katastrální výměře, když na to, že skutečný stav nesouhlasí se stavem knihovním, přišlo se teprve tehdy, když k ohlášce geometra měl býti proveden knihovní pořádek. Žalobci sice nevěděli jako vydražitelé, že nějaká část vydražených parcel nebyla v držení exe-

kutky, z toho však nelze dovozovati bezelstnost pro nabytí celých parcel, tedy i části, které k domu čp. 133 přihrazeny nebyly. I když se ani nepřihlédne k tomu, že žalobci byli z téhož místa a že tedy skutečný stav prodaného projektu mohli znáti, nelze jim přiznati bezelstnost ani vzhledem k tomu, co shora bylo řečeno.

Žalovaný naopak nalézal se v bezelstném držení částí parcel, o které jde, podle zjištění prvního soudu byl vlastníkem těchto parcel a neprodal je třeba nevědomky celé, nýbrž v ohrazení, jak se ve skutečnosti nalézaly. Žalovaný nepřestal tudíž býti vlastníkem těchto částí parcel sporných, které měl k svému majetku přihrazeny (plotem, stavbou), práva vlastnického k nim nepozbyl prodejem domu čp. 133 exekutky a také ustanovení § 64 knih. zák., na který se odvolací sdělení odvolává, nelze tu použiti, neboť nejde o odpírání platnosti nějakého vkladu.

Důvody nejvyššího soudu: Podle skutkových zjištění patřily původně všechny parcely čk. 145, 85/2, 62 a 85/1 žalovanému, který postavil též na části stav. parc. čk. 145 a zahrady čk. 85/2 asi před 30 roky prádelnu a chlévky. Ve změněných již hranicích koupila pak stav. parc. čk. 145 s domem a zahradou čk. 85/2 od žalovaného exekutka N. v mezích a hranicích, jak jich žalovaný užíval a byl jí pak domek se zahradou prodán v exekuční dražbě dne 15. listopadu 1927 a byl přiklepnut žalobcům, kteří se nyní domáhají dílců parcel čk. 145 a 85/2 tvrdíce, že vydražili vše podle odhadního protokolu v celkové výměře 428 m² v důvěře v pozemkovou knihu a katastrální mapu. Sporné dílce nejsou fysickou částí parcel, žalobcům v exekuční dražbě přiklepnutých, nýbrž jsou fysickou součástí parcel, patřících žalovanému a nebyly v odhadním protokolu popsány, což jest patrné z toho, že v odhadním protokolu nejsou popsány prádelna a chlévky, postavené na sporných dílcích pozemkových.

I nucená dražba jest odvozeným způsobem nabytí vlastnictví, neboť vůli exekutovu nahrazuje vůle soudu (§ 424, 1089 obč. zák., rozh. č. 2917 Sb. z. a n.). Okolnost, že podkladem odhadu byly katastrální výměry, neodůvodňuje nárok žalobcův na sporné dílce a žalobci se nemohou k obhájení svého nároku dovolávat zásady poctivosti a dobré víry. Důvěra ve veřejné knihy tu musí býti v čase nabytí knihovního práva nebo v době podání žádosti o vklad (rozh. č. 11.629).

Žalobci se dověděli o nesouhlasu nového stavu s dřívějším stavem parcel co do výměr teprve později, když byly změny ohlášeny měřičským úřadem a nemohou se dovolávat stavu mapy pozemkové knihy, jež netvoří obsah pozemkové knihy. Důvěrou v zakres nelze založiti vlastnictví podle § 1500 obč. zák. (rozh. č. 6818 sb. n. s.).

Podle ustanovení § 189, odst. 2. ex. ř. nemohou žalobci jako vydražitelé činiti nárok na správu pro nesprávné údaje, obsažené v dražebních podmínkách nebo ve spisech před dražbou vyložených o nemovitosti nebo jejím příslušenství.

Dražební stav trval od 12. září 1917, kdy koupila exekutka stavební parcelu čk. 145 se zahradou čk. 85/2 od žalovaného a změny v hranicích těchto parcel a parcel čk. 62 a 85/1, jež si žalovaný ponechal, se staly asi v roce 1894. Z toho usuzoval odvolací soud právem, že žalovaný drží bezelstně dílce, na něž si žalující strana činí nárok.

Podle toho nebyl žalovaný po rozumu § 170, č. 5. ex. ř. třetí osobou v exekučním řízení proti exekutce zúčastněnou, exekuční řízení až do dražby se ho vůbec netýkalo a on nevěda ani o nároku žalující strany, nemohl svoje právo a sporné dílce u soudu nejpozději před začátkem dražby přihlásiti a není se svým právem praecludován, protože snad své právo u exekučního soudu neohlásil, jak mylně uplatňuje odvolání (§ 323, 324 obč. zák.).

Vzhledem na toto právní posouzení netřeba se obíratí výměrami parcel čk. 145 a 85/2 a zjišťovati výměru sporných dílců. Okolnost, na čí popud se žalující strana rozhodla ke koupi a že před dražbou v domě čp. 133 a 103 v Plaňanech nebyla, jest pro rozhodnutí sporu bezvýznamná.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. října 1935, čís. j. Rv. I. 1957/33. Dr. Jan Baxa.

Z extradičních rozhodnutí ministerstva spravedlnosti.*)

(Srv. Právník 1935, str. 316.)

5. Jeví-li se vydání již předem nepřípustným, nelze uvaliti ani prozatímní vazbu vydávací, ani vydávací vazbu. — Extradice do Rakouska pro pouhý přestupek je z důvodu § 234, odst. 2 tr. z. (1852) nepřípustná. (Případ »Gregoridesová«, číslo 53.399/32-18 min. sprav.)

Rakouský krajský soud požádal přímo¹⁾ náš krajský soud na Moravě o vydání rakouské státní příslušnice X ke stíhání pro zločin krádeže podle §§ 171, 174, I d), 176 II a) rak. tr. z., spáchaný tak, že v srpnu 1932 odcizila v Rakousku čeledínu svého službodárce z uzamčené komory hotovost 80 šilinků.

Státní zastupitelství navrhlo zavedení řízení o vydání a uvalení »vyšetřovací vazby podle §§ 175, čís. 2 a 59 tr. ř.« Krajský soud nařídil zatčení a uvalil na zatčenou »prozatímní zajišťovací vazbu podle § 39 tr. zák.«.

Radní komora navrhla zamítnutí vydání a také vrchní soud se usnesl na nevydání, a to proto, že podle tuzemského práva jde

*) O p r a v a. V extradičním rozhodnutí číslo 3 na straně 319 v Právníku 1935 bylo omylem vytištěno: »Případ Zaubek, č. 65.216/18«, kdežto správné označení jest: »Případ »V l a c h«, č. 65.216/34—18 min. sprav.«.

¹⁾ Přímý pořad mezisoudní v extradičním styku s Rakouskem byl zaveden výnosem z 27. září 1920, č. 47 Věst.